

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1426/2025
03.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марка Симовића и др., због кривичног дела недозвољена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића - адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К.бр.1/25 од 17.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-432/25 од 07.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића - адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К.бр.1/25 од 17.06.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-432/25 од 07.10.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К.бр.1/25 од 17.06.2025. године окривљени Марко Симовић и Милорад Борисављевић оглашени су кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то окривљени Марко Симовић на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању мере забране напуштања стана, а окривљени Милорад Борисављевић на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању мере забране напуштања стана. Од окривљеног Марка Симовића одузета је опојна дрога а окривљени су солидарно обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-432/25 од 07.10.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Чачку и браниоца окривљених а пресуда Вишег суда у Чачку К.бр.1/25 од 17.06.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића - адвокат Марко Томовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док из образложења захтева произилази да га подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљене ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док у осталом делу нема прописан садржај.

Бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да потврда о привремено одузетим предметима ПУ Ужице - ОКП – Одсек за сузбијање општег криминала Ку.бр.57729/2024 од 16.10.2024. године представља незаконит доказ јер је сама по себи и по начину прибављања супротна одредбама закона, а записник о физичко – хемијском вештачењу МУП, РС, ДП, Управа за технику; НЦКФ – РЦКФ у Ужицу, Група за физичко – хемијске анализе и вештачења 03.6.5.4.1 брпк 234-4-1018/2024 од 17.10.2024. године је незаконит доказ јер се заснива на претходно наведеној потврди о привремено одузетим предметима. Наиме, потврда о привремено одузетим предметима ПУ Ужице - ОКП – Одсек за сузбијање општег криминала Ку.бр.57729/2024 од 16.10.2024. године је незаконит доказ сама по себи јер садржи формални недостатак, односно у истој није констатовано место где су пронађени предмети који се одузимају, а што је обавезан елемент потврде у смислу члана 150. ЗКП. Поред наведеног, потврда је сачињена и уручена окривљеном Марку Симовићу дана 16.10.2024. године у 5,00 часова, супротно одредбама Закона о заштити лица са менталним сметњама, када је окривљени имао статус лица са менталним сметњама, када је био позитиван на амфетамин и марихуану, као и због чињенице да је потврда о привремено одузетим предметима сачињена и уручена у време када се окривљени Марко Симовић као лице са менталним сметњама налазио на болничком лечењу, услед чега је способност окривљеног да схвати значај потписивања потврде као и последица које из тога проистичу била смањена. Дакле, окривљени је у тренутку потписивања потврде имао статус ухапшеног лица, није имао процесну способност за потписивање потврде о привремено одузетим предметима јер није могао да схвати значај процесне

радње која се према њему предузима у смислу члана 132. став 2. ЗКП, као лице са менталним сметњама, због чега је претходно наведена потврда о привремено одузетим предметима, и по начину прибављања, незаконит доказ на ком се не може заснивати пресуда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, околност да у потврди о привремено одузетим предметима ПУ Ужице - ОКП – Одсек за сузбијање општег криминала Ку.бр.57729/2024 од 16.10.2024. године није наведено место где је одузета опојна дрога, исту не чини незаконитим доказом, имајући у виду да је опојна дрога која је избачена из возила, на законит начин изузета са места где је одбачена, а не непосредно од окривљеног на Одељењу психијатрије опште болнице у Ужицу, при чему је окривљеном уз одобрење лекара и уз присуство медицинског техничара уручена потврда, коју је без примедби потписао, а окривљенима је стављено на терет и оглашени су кривим да су критичном приликом невлашћено преносили опојну дрогу ради њене даље продаје, а не да су исту неовлашћено држали.

Поред наведеног, из списка предмета произилази да је окривљени Марко Симовић наведену потврду потписао у 5,00, дана 16.10.2024. године, када се налазио на Одељењу психијатрије опште болнице у Ужицу, где је примљен претходног дана пре поноћи којом приликом је урађен уринарни тест на наркотику који је био позитиван и када је његова способност да схвати значај потписивања потврде и евентуалних последица које из тога проистичу била само смањена што значи не и искључена, па су наводи захтева да окривљени није имао процесну способност за потписивање потврде од стране овога суда оцењени као неосновани.

Дакле, како је, по налажењу овога суда, потврда о привремено одузетим предметима ПУ Ужице - ОКП – Одсек за сузбијање општег криминала Ку.бр.57729/2024 од 16.10.2024. године, законити доказ на коме се пресуда може заснивати, то су самим тим као неосновани оцењени наводи браниоца да је записник о физичко – хемијском вештачењу МУП, РС, ДП, Управа за технику; НЦКФ – РЦКФ у Ужицу, Група за физичко – хемијске анализе и вештачења 03.6.5.4.1 брпк 234-4-1018/2024 од 17.10.2024. године незаконит доказ јер се заснива на наведеној потврди о привремено одузетим предметима.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених захтевом за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљених у обраложењу захтева за заштиту законитости указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. ЗКП, из разлога што је суд као отежавајућу околност ценио да су окривљени бежали возилом од полиције што представља обележје посебног кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости, бежање возилом од овлашћених службених лица не представља законско обележје кривичног дела недозвољена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ,- за које су окривљени оглашени кривим, па је суд ову околност могао да цени приликом одмеравања казне окривљенима.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића у осталом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреде наведене одредбе закона, а имајући при томе у виду да Врховни суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића, у овом делу нема законом прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Марка Симовића и Милорада Борисављевића - адвоката Марка Томовића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 484. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић